

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1150/2022
07.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... чији је пуномоћник Мирослав Здјелар адвокат из ..., против туженог ЈКП „Чистоћа“ из ..., чији је пуномоћник Немања Алексић адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији и допуни ревизије тужиоца које су изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2815/21 од 01.12.2021. године, у седници већа која је одржана дана 07.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизија и допуна ревизије тужиоца изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2815/21 од 01.12.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1863/2020 од 18.05.2021. године, која је исправљена решењем истог суда од 09.09.2021. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да суд утврди да је тужилац код туженог засновао радни однос на радном месту возач „Ц“ категорије. Ставом трећим изреке, утврђено је да је незаконито решење туженог о раскиду уговора о обављању привремених и повремених послова број .. од 12.02.2020. године, закљученог између туженог као послодавца и тужиоца као извршиоца, па се као такво поништава. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време, даном заснивања радног односа на неодређено време 19.11.2019. године и да тужиоцу одмах по закључењу уговора о раду на неодређено време омогући ступање на рад, све у року од 8 дана, а у противном ова пресуда замењује уговор о раду на неодређено време. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 121.250,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2815/21 од 01.12.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1863/20 од 18.05.2021. године, исправљена решењем истог суда од 09.09.2021. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог дана 19.11.2019. године (став четврти изреке); да се обавезе тужени да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време са даном заснивања радног односа на неодређено време од 19.11.2019. године, да тужиоцу одмах по закључењу уговора о раду на неодређено време омогући ступање на рад, а у противном пресуда замењује уговор о раду на неодређено време (став пети изреке); и одређено да свака сноси своје трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, у преосталом делу жалба туженог је одбијена и означена пресуда у преосталом делу (став трећи изреке) потврђена. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 39.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију и допуну ревизије због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију и допуну ревизије.

Одлучујући о ревизији и допуни ревизије тужиоца, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија и допуна ревизија тужиоца нису основане.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде одредаба парничног поступка тужилац се у ревизији, ни у допуни ревизије не позива.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био радно ангажован код туженог по основу више закључених уговора о обављању привремених и повремених послова са омладинском задругом „Слога“, са задругом „Слога Пан“ и са туженим. Ове задруге су са тужиоцем закључивале уговоре о обављању привремених и повремених послова за туженог, с тим да је и сам тужени током спорног периода са тужиоцем закључивао уговоре о обављању привремених и повремених послова. Омладинска задруга „Слога“ је за потребе туженог са тужиоцем закључила укупно три уговора о обављању привремених и повремених послова и то: дана 16.01.2017. године за период од 11.01.2017. године до 30.06.2017. године (послови помоћног радника у служби депоније), дана 30.06.2017. године за период од 01.07.2017. године до 31.01.2018. године (ради обављања послова помоћног радника у кругу ЈКП „Чистоћа“) и од 31.01.2018. године за период од 01.02.2018. године до 31.07.2018. године. Даном 01.10.2018. године тужилац је са туженим закључио уговор о обављању привремених и повремених послова ради обављања послова возача „Ц“ категорије у периоду од 01.10.2018. године до 14.03.2019. године, да би даном 05.03.2019. године закључио уговор о обављању привремених и повремених послова ради обављања послова возача теретног возила у периоду од 14.03.2019. године до 20.08.2019. године и уговор од 10.04.2019. године ради обављања послова возача „Ц“ категорије у

периоду од 23.04.2019. године до 22.07.2019. године. За потребе туженог тужилац је дана 22.07.2019. године са задругом „Слога Пан“ закључио уговор о раду на одређено време ради обављања послова возача „Ц“ категорије за период од 22.07.2019. године до 20.11.2019. године. Између тужиоца и туженог је закључен уговор о обављању привремених и повремених послова 19.11.2019. године за период од 20.11.2019. године до 20.02.2020. године. Тужилац је затим 24.12.2019. године са задругом „Слога Пан“ закључио уговор о раду на одређено време ради обављања истих послова код туженог возача „Ц“ категорије за период од 25.12.2019. године до 19.02.2020. године. Последњи уговор на основу кога је тужилац био радно ангажован код туженог закључио је са туженим, и то уговор о обављању привремених и повремених послова 12.02.2020. године ради обављања послова возача „Ц“ категорије у периоду од 20.02.2020. године до 30.04.2020. године. Дана 21.02.2020. године тужени је донео решење о отказу уговора о обављању привремених и повремених послова којим је тужиоцу отказан уговор о обављању привремених и повремених послова број .. од 12.02.2020. године, пре истека рока на који је закључен због престанка потребе за његовим радним ангажовањем, позивајући се на одредбу члана 7. уговора од 12.02.2020. године којом је предвиђено да свако од уговорних страна може да откаже овај уговор под условима и случајевима утврђеним Законом о раду, као и да је престала потреба за његовим даљим ангажовањем путем уговора о обављању привремених и повремених послова пре истека рока на који је закључен, па му се исти отказује са 21.02.2020. године.

Првостепени суд је закључио да је тужилац у континуитету код туженог обављао послове возача од 01.10.2018. године до 21.02.2020. године, односно, био је радно ангажован код туженог 1 годину 4 месеца и 21 дан, у току ког периода је суштински обављао исте послове у континуитету. Када је тужилац престао да обавља послове за потребе туженог тада су за те послове код туженог били ангажовани други радници који су обављали послове које је обављао и тужилац. Због тога је усвојио тужбени захтев и утврдио да је незаконито решење туженог о раскиду уговора о обављању привремених и повремених послова број .. од 21.02.2020. године (став трећи изреке), да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог дана 19.11.2019. године (став четврти изреке) и обавезао туженог да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време са даном заснивања радног односа на неодређено време од 19.11.2019. године и тужиоцу одмах по закључењу уговора о раду на неодређено време омогући ступање на рад (став пети изреке) позивајући се на одредбе чланова 30, 31, 32. став 1. и 197. став 1. Закона о раду. Према образложењу првостепеног суда тужилац је био ангажован да за потребе туженог обављања послове возача по основу више закључених уговора о обављању привремених и повремених послова, који послови се не обављају привремено и повремено, већ је реч о пословима који се код послодавца обављају свакодневно током читаве календарске године. Тужилац је послове возача теретног возила и возила „Ц“ категорије, који су суштински исти, обављао у континуитету у периоду од 01.10.2018. године до 21.02.2020. године, односно дуже од 120 радних дана. За обављање ових послова код туженог постоје запослени који имају закључене уговоре о раду на неодређено време.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог дана 19.11.2019. године,

да се обавезе тужени да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време са даном заснивања радног односа на неодређено време од 19.11.2019. године, да тужиоцу одмах по закључењу уговора о раду на неодређено време омогући ступање на рад, те да у противном пресуда замењује уговор о раду на неодређено време, са образложењем да је тужилац био ангажован да за потребе туженог обавља послове возача по основу више закључених уговора о обављању привремених и повремених послова, а који послови се према налажењу првостепеног суда не обављају привремено нити повремено, а које је тужилац обављао у континуитету од 01.10.2018. године до 21.02.2020. године, али је првостепени суд пропустио да приликом примене материјалног права цени да је тужени јавно предузеће које по члану 2. став 1. тачка 5. Закона о буџетском систему спада у кориснике јавних средстава и да се на њега примењују одредбе и тог закона.

Другостепени суд се у образложењу своје одлуке позвао да је Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, бр. 108/13 као и каснијим изменама и допунама тог закона) прописано да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњава слободних односно упражњених радних места до 31.12.2020. године (члан 27е став 34.) и да се изузетно радни однос са новим лицима може засновати уз сагласност тела Владе на предлог надлежног министра, односно другог надлежног органа уз претходно прибављање мишљења министарства (члан 27е став 35.) при чему је чланом 27е став 36. и 37. истог Закона ограничен и условљен и број запослених на неодређено време због повећаног обима посла ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и по другим основама.

По налажењу Врховног суда, правилна је одлука другостепеног суда о одбијању тужбеног захтева.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 75/14 са изменама и допунама) ставом 1. овог члана прописано је да уговор о раду може да се закључи на неодређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред неодређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем неодређеног посла или наступањем неодређеног догађаја, за време трајања тих потреба, док је ставом 2. неодређено да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца.

Имајући у виду, да је у конкретном случају тужилац по више закључених уговора о привременим и повременим пословима непрекидно радио код туженог 1 годину 4 месеца и 21 дан, дакле мање од 24 месеца. Правилна примена одредбе члана 37. Закона о раду подразумева да услов за утврђење да је запосленом радни однос на неодређено прерастао у радни однос на неодређено време представља континуитет у раду на истим пословима у законом предвиђеном периоду, без обзира на број уговора по којима је запослени остварио тај рад код истог послодавца.

Имајући у виду изнето, тужилац није испунио услов из члана 37. став 1. Закона о раду за утврђење да је засновао радни однос на неодређено време. Чињеница да је

тужилац код туженог радио дуже од 120 дана на пословима који нису привремени и повремени, на шта се позива првостепени суд, по налажењу Врховног суда, није од утицаја на пресуђење.

Одредбом члана 197. став 1. Закона о раду којим је прописано да послодавац може за обављање послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова са: незапосленим лицем, запосленим који ради непуно радно време – до пуног радног времена и корисником старосне пензије, те да се уговор из става 1. овог члана закључује се у писаном облику (став 2). Тужилац је са туженим закључио више уговора о обављању привремених и повремених послова и тужбени захтев је засновао на чињеници да на основу тих уговора и радећи код туженог његов радни однос има карактер радног односа на неодређено време почев од 19.11.2019. године, када је закључен уговор о обављању привремених и повремених послова број .. за период од 20.11.2019. године до 20.02.2020. године, те да је по том уговору као и по другим уговорима обављао привремене и повремене послове у континуитету.

Осим тога, тужени као јавно предузеће био је дужан да се придржава забране запошљавања нових лица ради попуњавања слободних односно упражњених радних места, осим у изузетним околностима према одредби члана 27. став 34. Закона о буџетском систему, која забрана је трајала до 31.12.2020. године.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. ЗПП јер нису били потребни ради вођења парнице, и одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Упрвитељ писарнице
Марина Антонић